

foc i lloc

Duel a O.K. Carroi

Els grups de pressió tornen a l'atac

DELFI **ROCA**

Com una serp d'estiu que fa quinze anys que dura, torna el projecte del telefèric de Carroi. Un giny mecànic per portar gent des del centre de la capital fins al pic ple d'antenes a sobre de la vall central. Ara ja s'hi pot arribar en jeep des dels Cortals de Sispony. Des d'allí, just enfront, es veuen el pla de la Cot i la Caubella, centres neuràlgics de les pistes de Pal. Tot està relacionat.

Alguns poden pensar que el futur turístic de la capital passa per seguir creixent. Per seguir esmerçant recursos en grans infraestructures. Com si només allò que és més gran, més alt, més llarg o més ràpid fos un imant per atreure els turistes. Com el deficitari Funicamp d'Encamp, per exemple. Un telefèric que li pesa com una llosa al comú encampadà. Aquest paga a SAETDE prop de dos milions anuals per fer-lo funcionar. Però la venda de tiquets, que la fa el comú, no arriba ni de lluny a aquesta quantitat. En resum, el dèficit del telefèric li costa al comú al voltant d'un milió d'euros cada any.

A més, si s'examinen quines són les tendències del turisme avui dia, podem percebre que els consumidors han canviat el seu comportament en els darrers anys, a causa de la inestabilitat de

l'entorn econòmic. Afortunadament, els consumidors també tenen més consciència social i respecte pel medi ambient. Això genera turistes que demanen destinacions sostenibles i que preserven els seus recursos naturals.

Tenint en compte que no hi ha sostenibilitat compatible amb un sistema que creixi constantment, la construcció d'un telefèric fins al pic de Carroi seria un error. D'entrada, perquè en la més àmplia enquesta feta mai a Europa sobre els valors de les zones de muntanya, el paisatge és l'aspecte més valorat pel 98% de les respostes. Andorra la Vella sorprèn els visitants en trobar la conurbació més gran dels Pirineus envoltada per una cubeta feréstega. Amb el simple gest d'aixecar la mirada, poden contemplar natura. Per això, més valdria invertir a soterrar les lletges línies elèctriques.

En darrer terme, perquè no podem deixar que guanyin els dolents de la pel·lícula: els grups de pressió, que són la pitjor amenaça de la lluita contra el canvi climàtic i la transició ecològica. Al capdavall, és una qüestió de voluntat política. La d'adoptar un Green New Deal a l'andorrana, per tal de no seguir perdent el temps.